

Janko Glaser:

Doma v planini.

Ožetu.

Tu po tej cesti trudoma je stopal,
ž njim jaz, skrbi.
Njegove bukve senčile so naju —
sedaj jih ni . . .

Na plan posekano sedaj žge solnce —
in kriv sem jaz. —
In sence težke vse, ah, legle njemu
so čez obraz . . .

A. Debeljak:

Zimskim zvezdam.

Večni, nešteti
ognji na nebu neskončnem v tej noči,
slični srebrnim čebelarom na svodu sijajnem!
Plaho brenče plahutate ob oknih na koči,
cvet enonočnic vas zmamil v bohotu je bajnem.

Vam je potožil, komur strah grlo je zožil,
komur preplavila skrb nezajezna možgane.
Dlan sem iztegnil ob šipe, ob snežne cvetlice
— strd na njih zbirate, srkate nektar pijane —
dlan sem odtegnil v tri hipe:
pik sem začutil studen in strupen. Potrtim
lek je vaš, kakor da smrti pogledal bi v lice.

